

Arrest

nr. 185 856 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ULUSOY, die loco advocaat P. ENGELIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDEUR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2012 heeft verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend.

1.2. Op 24 september 2012 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing genomen waarbij bovenstaande aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, alsook de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 29 januari 2013 heeft verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.4. Op 4 april 2013 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, alsook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen werd bij de Raad geen beroep aangetekend.

1.5. Het beroep tegen de onder punt 1.2 vermelde beslissingen, werd door de Raad ingewilligd: de beide beslissingen werden vernietigd bij arrest nr. 107 428 van 26 juli 2013.

1.6. Op 24 september 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van 22 juni 2012; de aanvraag werd andermaal onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing; ze is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

G(...), F(...)
nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic ea t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decisión, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

1.7. Op 24 september 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

mevrouw, die verklaart te heten :

Naam + voornaam: G(...), F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan :
betrokkene kreeg op 04.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17.04.2013.
Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting."*

2. Rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat."

Luidens het zevende lid van deze bepaling doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van dezelfde wet.

2.2. De verzoekende partij heeft, hangende de procedure, enkele recente medische documenten voorgelegd. De Raad kan met deze elementen, zelfs zo niet kan worden ontkend dat zij wijzen op de ernstige medische situatie van verzoekster, echter geen rekening houden gezien zij dateren van na de bestreden beslissing. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De bedoelde stukken kunnen dus niet in de debatten worden betrokken.

3. Ontvankelijkheid

3.1. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *"de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)".*

Artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – de toegang tot het grondgebied wordt verboden.

3.2. In casu moet worden vastgesteld dat de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, werd betekend op 31 oktober 2013. De duur van het verbod is derhalve verstreken en het inreisverbod heeft zijn volledige uitwerking gehad. Deze beslissing is dus niet meer in het rechtsverkeer. Het beroep heeft geen voorwerp meer en moet derhalve worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaandelijk moet worden herhaald dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Een middel moet dus in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld. Nieuwe middelen zijn niet geoorloofd, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Een middel is ook "nieuw" indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in de syntheseseminarie een andere invulling of

draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901), hetgeen niet geoorloofd is omdat het de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang brengt.

Ter zitting werd de verzoekende partij hierop attent gemaakt, waarop zij repliceerde dat de middelen in de synthesesemorie werd samengevat en dat er ook nog werd geantwoord op de nota van de verwerende partij. Hierna zal, middel per middel, worden beoordeeld of zij daarin kan worden bijgetreden.

4.2.1. In haar verzoekschrift had de verzoekende partij in een eerste middel de schending opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, stellende dat de verwerende partij is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod op grond van een door de Raad vernietigde beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd vernietigd bij 's Raads arrest van 26 juli 2013.

4.2.2. De verwerende partij had daarop in haar nota gerepliceerd dat in het inreisverbod niet werd verwezen naar het vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2012, doch naar een later afgeleverd bevel, met name dat van 4 april 2013. Dit bevel werd aan de verzoekende partij betekend en niet door haar aangevochten, zodat het inreisverbod erop kon steunen.

4.2.3. In de synthesesemorie luidt het eerste middel als volgt:

“- schending materiële motiveringsplicht:

Concluant is van oordeel dat het materieel motiveringsbeginsel geschonden is door de verweerster nu zij overgaat tot het opleggen van een inreisverbod, betekend met de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de machtiging tot medische regularisatie.

Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten, uitgevaardigd door verweerster in het kader van de medische regularisatie vernietigd werd, is concludante van oordeel dat het inreisverbod concreet dient gemotiveerd te worden, nu het tezamen met de onontvankelijkverklaring van de medische procedure werd betekend aan concludante.

Bovendien is concludante van oordeel dat de beslissing van verweerster tot het onontvankelijk verklaren van de machtiging tot medische regularisatie niet voldoet aan de materiële motiveringsplicht.

Verweerster slaagt er niet in om de inhoudelijke motivering van het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26.07.2013, gekend onder het nr. 107 428, rolnr. RvV 114 765/II te weerleggen.

Bovendien geeft verweerster een te beperkte interpretatie aan het artikel 9ter Vw. Zo wordt geenszins rekening gehouden met de algemene omstandigheden die betrekking hebben op het dossier, noch de persoonlijke situatie van verzoekster.”

en

“a. Eerste middel: schending materiële motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht die bestaat in hoofde van verwerende partij als overheidsorgaan, houdt in dat haar beslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna zal toegelicht worden, strookt de motivering van verwerende partij niet met de feitelijke gegevens.

Het inreisverbod uitgaande van verwerende partij luidt als volgt:

“2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 04.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17.04.2013. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting.’

Bij arrest d.d. 26.07.2013 werd het bevel om het grondgebied te verlaten, uitgevaardigd in het kader van de medische regularisatie, vernietigd.

Verweerster betekent het inreisverbod tezamen met de 2e negatieve beslissing inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging op grond van medische regularisatie.

Concluante is van oordeel dat verweerster het inreisverbod diende te motiveren, nu reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het gemotiveerd arrest d.d. 26.07.2013.

In dit arrest stelde de Raad m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten pg. 3:

“Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen ten gevolge van de eerste bestreden beslissing: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (C.W.); de tweede betreden beslissing stelt uitdrukkelijk “I uitvoering van de beslissing van (W.C.), attaché” en wordt vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché en de beide beslissingen werden gelijktijdig betekend. Zij is dus gesteund op de eerste bestreden beslissing. Er is geen onderzoek uitgevoerd naar de vraag of de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Aldus is het duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van art. 3 van het EVRM. Om al deze redenen wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.”

Voorts wordt ook de duur van het inreisverbod niet gemotiveerd door verweerster. Een verbod van 3 jaar opleggen dient afdoende gemotiveerd te worden, gelet op het voorgaande.

Ook de beslissing van verweerster betreffende de verklaring tot onontvankelijkheid schendt het materieel motiveringsbeginsel.

De motivering van de onontvankelijkverklaring steunt louter op het medisch advies van de arts-adviseur. In het arrest d.d. 26.07.2013 motiveerde de Raad haar vernietigingsbeslissing als volgt:

“3.1.6. Uit het medisch getuigschrift kan aldus worden afgeleid dat verzoekster een bejaarde vrouw is die lijdt aan invaliderende obesitas en lymfeedeem wiens toestand dermate is geëvolueerd dat zij niet kan instaan voor haar eigen verzorging en mantelzorg door haar dochter, dan wel een medisch-sociale opname zich opdringt.”

Verweerster wint het advies in van de arts-adviseur, die louter op basis van het standaard medisch attest, zonder concluante onderzocht te hebben, tot de volgende conclusie komt:

“... ”

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.05.2012 blijkt niet dat de beschreven medische problematiek een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Er blijkt uit dit medisch getuigschrift niet dat er in verband met de beschreven sociaal-medische problematiek (invaliderende obesitas met BMI >40 en met lymfoedeem ter hoogte van de onderste ledematen, antecedenten van hypertensie en een heupfractuur links, bejaarde leeftijd, alleenwonend en eigenlijk niet meer in staat om in te staan voor haar eigen verzorging) een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actueel kritieke gezondheidstoestand is. De vermelde antecedenten van hypertensie en een heupfractuur links worden niet bevestigd door overtuigende cardiologische respectievelijk orthopedische onderzoeken of verslagen. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter...”

Het voornoemd schrijven dateert van vrijdag 20 september 2013, verweerster neemt haar beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op dinsdag 24 september 2013.

De schending van het materiële motiveringsbeginsel bestaat uit het feit dat verweerster de aanvraag onontvankelijk verklaart, louter op basis van het negatief advies van de arts-adviseur.

Het is onredelijk dat de arts-adviseur tot een dergelijke conclusie kan komen zonder concluante nog maar onderzocht te hebben. Het ingediend medisch getuigschrift dd. 31.05.2012 vermeldt uitdrukkelijk de ernstige situatie waarin concluante verkeert.

Zo wordt op pg. 1 van het medisch getuigschrift onder "B. Diagnose" vermeld dat:

"Het gaat om een alleenwonende weduwe van 75 jaar met extreme zwaarlijvigheid en lymfeedeem aan de benen. Zij is op een punt aangekomen waarbij ze eigenlijk niet meer kan instaan voor haar eigen verzorging => Hier wilt de dochter dan ook bijspringen door haar in huis te nemen."

Met dien verstande wordt graad van ernst van haar ziekte naar behoren uiteengezet. Haar ziekte is dermate ernstig dat zij niet in de mogelijkheid is om zonder hulp van derden in te staan voor haar verzorging.

Voorts wordt op pg. 1 onder puntje C het volgende gesteld door de geneesheer:

"- Interventie/Hospitalisatie (frequentie? Datum van laatste opname?)

Neen, mits de dochter voor haar kan zorgen blijft ze functioneren -> Doch zodra ze alleen woont zal dit uitmonden in een medisch sociale opname.

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

BEJAARD, OBESITAS, ALLEENWONEND= Voor altijd zorg van de dochter nodig."

De geneesheer geeft ook onder dit punt aan dat de graad van ernst van de ziekte tot gevolg heeft dat de zorg van de dochter altijd nodig zal zijn.

Tot slot wordt op pg. 2 onder puntje D het volgende vermeld op de vraag wat de complicaties zouden zijn bij de stopzetting van de behandeling:

"Alleenwonende Bejaarde met obesitas.

= gaat gewoon niet meer.

GEEN FAMILIE IN DIRECTE OMGEVING -> dus inwonen bij de dochter uit NOODZAAK"

Dat het medisch getuigschrift meer dan afdoende aantoont dat de hulp van de dochter van verzoekster noodzakelijk is. Dat dit gegeven duidt op het feit dat de graad van ernst van de ziekte dermate is, dat zonder de geboden hulp van de dochter van verzoekster, zij niet op een menswaardige wijze zou kunnen leven.

Voor zoveel als nodig verwijst verzoekster tevens naar het aangetekend schrijven van de geneesheer van verzoekster d.d. 22.06.2012 waarin nogmaals uitdrukkelijk wordt verwezen naar de ernst van haar gezondheidstoestand en het feit dat haar intrek bij haar dochter noodzakelijk is.

Dat, rekening houdend met de gegevens vermeld in het medisch getuigschrift en de feitelijke toestand van concludante, zowel de arts-adviseur als verweerster de feitelijke gegevens niet correct beoordelen.

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft duidelijkheid bijgebracht in de wijze van interpretatie van art. 9ter Vreemdelingenwet. Zo stelt de Raad in verschillende recente arresten dat de beslissingen inzake aanvragen tot 9ter Vw. ruimer gemotiveerd dienen te worden.

Zo dient verweerster, zoals ook door het EHRM wordt gedaan, in haar motivering rekening te houden met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

Zie in dat opzicht recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30.11.2012:

"Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden

(ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.” (RvV arrest nr. 92 661 van 30 november 2012; zie ook arresten RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.661)

Dat verweerster in casu zonder meer over gaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van art. 9ter Vw. houdt in dat zij de geest van art. 9ter niet respecteert door geen rekening het houden met de algemene omstandigheden in het dossier, alsook de persoonlijke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.”

4.2.4. In de mate dat het middel is gericht tegen het inreisverbod, waarvan de duur inmiddels is verstreken, is het, zoals reeds gesteld onder punt 3, gericht tegen een beslissing die niet langer op ontvankelijke wijze kan worden aangevochten zodat het alleen al om die reden niet kan worden aangenomen.

4.2.5. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat, waar de verzoekende partij nog in het middel aanvoert dat “ook de beslissing van verweerster betreffende de verklaring tot onontvankelijkheid” het materieel motiveringsbeginsel schendt, en zij in extenso ingaat op de gebreken die zouden kleven aan het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, zij, in het licht van wat reeds werd gesteld onder punt 4.1., overgaat tot een ongeoorloofde uitbreiding van het middel dat zij in haar inleidend verzoekschrift had uiteengezet. In die zin gelezen is het middel zoals uiteengezet in de synthesesamenvatting niet ontvankelijk.

4.2.6. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

4.3.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en het “beginsel van behoorlijke dossierbehandeling”. In het verzoekschrift werd gesteld dat de weigeringsbeslissing, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de onontvankelijkheid van de aanvraag, een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel gezien voor de aanvraag van een alleenwonende bejaarde dame van 74 jaar die lijdt aan invaliderende obesitas geen grondig nazicht werd gedaan en geen rekening werd gehouden met de feitelijke gegevens vooraleer werd overgegaan tot het nemen van deze beslissingen. Verzoekster betoogde dat “het ontbreken van de graad van ernst” van haar ziekte eerst en vooral niet correct is en niet op redelijke wijze kan gehanteerd worden als ontvankelijkheidsgrond; bovendien is de vereiste van de vermelding van de graad van ernst niet eenduidig en extensief kan worden geïnterpreteerd. De graad van ernst is in casu dan ook aangetoond, zo stelde zij. Ten slotte stelde zij dat de duur van het inreisverbod onredelijk is, nu zij reeds in een slechte gezondheidstoestand verkeert.

4.3.2. In haar nota repliceerde de verwerende partij dat, in zoverre de verzoekende partij aanneemt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, zij niet kan worden gevolgd, nu de beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van diezelfde wet. Voorts stelde zij nog:

“In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gezien het medisch advies dd. 30.09.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing en het medisch advies dd. 20.09.2013. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de arts-adviseur wel degelijk het medisch dossier van verzoekende partij grondig onderzocht maar is hij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, tot de conclusie gekomen dat de ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekende partij haalt overigens geenszins concrete kritiek aan op de in casu genomen bestreden beslissing en het medisch advies dd. 20.09.2013. Verzoekende partij uit enkel vage beschouwingen die geenszins kunnen worden aangenomen.

Verweerder wijst nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[...]

Nopens het inreisverbod, dient te worden opgemerkt dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet werd aangenomen in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar diende te worden gegeven, gelet op het feit dat zij niet aan haar terugkeerverplichting heeft voldaan.

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.V.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.V.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

"Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden." (RvV nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

"Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid." (RvS nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.3. Zoals het in de synthesesmemorie is uiteengezet, luidt het tweede middel als volgt:

"- schending redelijkheidsbeginsel fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling:

De beslissing van verweerder om de aanvraag van verzoekster zonder grondig onderzoek onontvankelijk te verklaren houdt een schending in van het redelijkheidsbeginsel.

Verweerster verwijst louter naar het medisch advies van de arts-adviseur, doch op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de inhoud van het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de persoonlijke situatie van verzoekster: weduwe van vierenzeventig jaar, die lijdt aan extreme zwaarlijvigheid (invaliderende obesitas), een heupprothese en lymfe-oedeem aan haar benen.

Concluante is tevens in haar normale verwachtingen verschalkt door het handelen van verweerster, die gedurende de eerste procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat enig verweer te voeren, zodat concluante niet nogmaals beroep indient tegen de onontvankelijkverklaring en het bevel om het grondgebied te verlaten inzake de procedure 9bis, om proceseconomisch te werk te gaan en in het vertrouwen dat de procedure inzake de medische regularisatie gegrond verklaard zal worden.

Verzoekster heeft geen familie in Turkije wonen op wiens steun en zorg ze kan terugvallen, noch de financiële middelen om professionele thuiszorg in te schakelen in Turkije. Haar dochter wenst in te staan voor haar verzorging, zowel materieel, moreel als financieel. Een terugkeer zal verzoeksters levensverwachtingen ongunstig beïnvloeden.

Ook stelt concluante zich ernstige vragen bij de vaststellingen van de art-adviseur, die zonder enig nader onderzoek, enkel op basis van het medisch attest tot een negatief besluit komt. Minstens zou de arts-adviseur concluante onderzocht moeten hebben om tot een dergelijk besluit te komen. Het dossier is in die zin niet zorgvuldig behandeld door verwerende partij.

Haar een inreisverbod opleggen van 3 jaar is, gelet op haar vergevorderde leeftijd, haar wankel gezondheidstoestand, en haar financiële mogelijkheden in Turkije, een ware inbreuk op het redelijkheidsbeginsel."

en

"b. Tweede middel: schending redelijkheidsbeginsel, fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling:

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden: " wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, (81) 87.)

Dat de weigeringsbeslissing van verweerster, alsook het inreisverbod van 3 jaar, een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel gezien bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, geenszins rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens, noch wordt enige verduidelijking gegeven waarom er een duur van 3 jaar is opgelegd aan een bejaarde vrouw die geen familieleden heeft wonen in haar land van herkomst die kunnen instaan voor haar verzorging.

Verweerster verwijst louter naar het medisch advies van de arts-adviseur, doch op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de inhoud van het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin expliciet vermeld staat dat concluante niet kan instaan voor haar eigen verzorging en de mantelzorg van haar dochter dan wel medisch-sociale opname nodig heeft, de persoonlijke situatie van verzoekster: weduwe van vierenzeventig jaar, die lijdt aan extreme zwaarlijvigheid (invaliderende obesitas), een heupprothese en lymfe-oedeem aan haar benen.

Ook stelt concluante zich ernstige vragen bij de vaststellingen van de art-adviseur, die zonder enig nader onderzoek, enkel op basis van het medisch attest tot een negatief besluit komt. Minstens zou de arts-adviseur concluante onderzocht moeten hebben om tot een dergelijk besluit te komen. Het dossier is in die zin niet zorgvuldig behandeld door verwerende partij.

Concluante is tevens in haar normale verwachtingen verschalkt door het handelen van verweerster, die gedurende de eerste procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat enig verweer te voeren, zodat concluante niet nogmaals beroep indient tegen de onontvankelijkverklaring en het bevel om het grondgebied te verlaten inzake de procedure 9bis, om proceseconomisch te werk te gaan en in het vertrouwen dat de procedure inzake de medische regularisatie gegrond verklaard zal worden.

Amper twee maanden nadat haar eerste beslissing wordt vernietigd, gaat verweerster een tweede maal over tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van concluante tot machtiging op grond van medische regularisatie zonder

Verzoekster heeft geen familie in Turkije wonen op wiens steun en zorg ze kan terugvallen, noch de financiële middelen om professionele thuiszorg in te schakelen in Turkije. Haar dochter wenst in te staan voor haar verzorging, zowel materieel, moreel als financieel. Een terugkeer zal verzoeksters levensverwachtingen ongunstig beïnvloeden.

Haar een inreisverbod opleggen van 3 jaar is, gelet op haar vergevorderde leeftijd, haar wankelende gezondheidstoestand, en haar financiële mogelijkheden in Turkije, een ware inbreuk op het redelijkheidsbeginsel.

Dat het handelen van verweerster allesbehalve binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel is, wanneer ze voor de aanvraag van een bejaarde dame van 74 jaar die lijdt aan invaliderende obesitas, zonder grondige nazicht overgaat tot het nemen van een dergelijke beslissing en een inreisverbod oplegt van 3 jaar.

Dat het bovendien niet redelijk is van verweerster te argumenteren dat de familieleden van concludante evengoed naar het herkomstland zouden kunnen verhuizen om daar hun familieleven voort te zetten. De dochter die wil instaan voor de verzorging van haar moeder, heeft hier een gezin, en rekent ook op de hulp van haar andere zus. Er kan niet verwacht worden dat verschillende gezinnen dienen te verhuizen naar Turkije om concludante tijdens haar laatste levensjaren bij te staan.

Dat de beslissing van verweerster niet naar enige redelijkheid kan verantwoord worden wanneer de feitelijke toestand van verzoekster- een alleenwonende bejaarde weduwe die lijdt aan invaliderende obesitas- voor ogen wordt gehouden.

Dat het tweede middel dan ook gegrond is."

4.3.4. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het onderhavige beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft, zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

4.3.5. In de mate dat het middel is gericht tegen het inreisverbod, kan worden volstaan met een verwijzing naar punt 4.2.4.

4.3.6. In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk bevonden op grond van artikel 9ter, §3, 4°.

Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 september 2013, waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.05.2012 blijkt niet dat de beschreven medische problematiek een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Er blijkt uit dit medisch getuigschrift niet dat er in verband met de beschreven sociaal-medische problematiek (invaliderende obesitas met BMI > 40 en met lymfoedeem ter hoogte van de onderste ledematen, antecedenten van hypertensie en een heupfractuur links, bejaarde leeftijd, alleenwonend en eigenlijk niet meer in staat om in te staan voor haar eigen verzorging) een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke

gezondheidstoestand is. De vermelde antecedenten van hypertensie en een heupfractuur links worden niet bevestigd door overtuigende cardiologische respectievelijk orthopedische onderzoeken of verslagen. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

Noch uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing, noch uit het hiervoor geciteerd advies blijkt dat de beslissing is onontvankelijk bevonden omdat de graad van ernst van de aandoening, zijnde één van de elementen die krachtens artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet in het standaard medisch getuigschrift moet worden vermeld bij gebreke waaraan de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Het middel berust wat dat betreft op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing en lijkt veeleer te zijn gericht tegen een eerdere, door de Raad vernietigde en dus niet langer in het rechtsverkeer zijnde, beslissing.

Voorts, nog steeds wat de eerste bestreden beslissing betreft, voert de verzoekende partij op zeer algemene wijze aan dat geen rekening is gehouden met de feitelijke gegevens. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, die het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in overweging heeft genomen, blijkt dat dit wel degelijk het geval is, minstens toont de verzoekende partij niet met concrete argumenten aan welke gegevens zouden zijn veronachtzaamd.

Voor zover de verzoekende partij verder toelicht dat de ambtenaar-geneesheer haar zelf zou hebben moeten onderzocht alvorens hij tot zijn besluit zou zijn gekomen, moet worden gewezen op het volgende:

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder bijkomende inlichtingen te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de overige argumenten in de synthesesamenvatting, met name deze die betrekking hebben op de proceshouding van de verwerende partij tijdens de vorige procedure en de gevolgen daarvan voor de eigen proceshouding van de verzoekende partij, en deze die betrekking hebben op de te verwachten situatie in haar land van herkomst op het vlak van de noodzakelijke zorgen en de situatie van de in België verblijvende gezinsleden, andermaal een ongeoorloofde uitbreiding zijn van het initiële middel. Zij kunnen dus niet in aanmerking worden genomen zonder daarbij de rechten van verdediging van de verwerende partij te schenden.

4.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, niet gegrond.

4.4.1. In het verzoekschrift werd een derde middel afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij stelde dat vaststaat dat zij omwille van haar medische situatie niet in staat is voor zichzelf te zorgen, dat zij hier wordt verzorgd door haar dochter, dat tevens vaststaat dat zij in Turkije niet kan rekenen op de steun van haar familie om voor haar te zorgen, dat zij niet beschikt over de nodige financiële middelen om zich te beroepen op professionele thuiszorg. Wanneer zij gevolg zou dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zal zij in Turkije in menonwaardige omstandigheden terecht komen.

4.4.2. De verwerende partij heeft in de nota als volgt gerepliceerd:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat verzoekende partij niet meer kan instaan voor haar eigen verzorging en niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich te beroepen op professionele thuisverzorging, zodat zij zich bij een terugkeer zal blootstellen aan menonwaardige omstandigheden. Verweerder dient vooreerst op te merken dat verzoekende partij niet correct is waar zij meent dat haar aanvraag ongegrond werd verklaard. De in casu bestreden beslissing betreft een onontvankelijkheidsbeslissing. Tevens is het bevel om het grondgebied niet het voorwerp van huidige beroepsprocedure.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De arts-adviseur heeft terecht geoordeeld dat 'uit dit medisch getuigschrift niet [blijkt] dat er in verband met de beschreven sociaal-medische problematiek (...) een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat haar gezondheidstoestand ertoe zou leiden dat zij in Turkije op een menonwaardige wijze zou leven. De arts-adviseur heeft hieromtrent geoordeeld dat 'niet [blijkt] dat het achterwege blijven van medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging".

Het enkele feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing doen besluiten.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij niet over de financiële middelen beschikt om zich te beroepen op professionele thuisverzorging, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet wegneemt dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Verzoekende toont bovendien geenszins aan dat zij niet de nodige financiële mogelijkheden heeft.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat tot slot nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geenszins de grond van de zaak diende te onderzoeken, gelet op het feit dat niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen".

4.4.3. In haar synthesesmemorie wordt het middel als volgt uiteengezet:

"- schending art. 3 EVRM:

Dat de beslissing van verweerder een schending van art. 3 EVRM inhoudt wanneer zij zonder meer overgaat tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster, enkel en alleen op basis van het advies van de arts-adviseur.

Verzoekster zal door het gebrek aan de nodige zorg in Turkije in een situatie belanden die niet tegemoetkomt aan de waarborgen van een menswaardig leven, dit ten gevolge van haar wankelende gezondheidstoestand en het ontbreken aan de nodige zorgverstrekking in haar herkomstland."

en

"c. Derde middel: schending van het recht op een menswaardig leven: art. 3 EVRM

Dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster zonder gegronde reden onontvankelijk verklaart en een inreisverbod oplegt van drie jaar, houdt een ernstige schending van art. 3 van het EVRM in.

Dat de ernst van de zaak namelijk afdoende is weergegeven door de geneesheer, zoals ook blijkt uit het medisch getuigschrift.

De arts-adviseur heeft zonder enig onderzoek aan het lichaam van concludante, noch door enig onderzoek te doen naar de mogelijkheden in het herkomstland van concludante, geoordeeld dat er geen actueel risico zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Dat concludante in haar dorpje, nabij de stad Eskisehir niet kan terugvallen op betaalbare medisch-sociale zorg. Dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich te beroepen op professionele thuisverzorging.

Dat tevens vaststaat dat verzoekster in Turkije niet kan rekenen op de steun van haar familie om voor haar verzorging in te staan. Dat echter haar dochter, verblijvende te Maasmechelen, bereid is om voor haar moeder in te staan, zowel voor wat betreft haar verzorging als voor het financieel aspect, namelijk door haar ten laste te nemen.

Dat zonder twijfel vaststaat dat verzoekster omwille van haar zwaarlijvigheid, haar heupprothese en overige gezondheidsskaden zoals opgesomd in de medische attesten, op 74 jarige leeftijd niet meer in staat is om zelf in te staan voor haar eigen verzorging.

Dat zonder de zorg die verzoekster hier kan krijgen van haar dochters, haar levensverwachtingen niet gunstig zullen zijn daar zij afhankelijk is van hulp van derden.

Dat haar terugkeer naar Turkije, haar zal blootstellen aan mensonwaardige omstandigheden daar zij niet de nodige zorg zal krijgen en haar gezondheidstoestand enkel zal verslechteren.

Dat met dien verstande verweerder art. 3 EVRM ernstig schendt wanneer zij verzoekster beveelt het grondgebied te verlaten zonder de grond van de zaak te onderzoeken. (RvV 16.199, 23 september 2008 - RvV 45.435, 25 juni 2010 - RvV 47.909, 08 september 2010).

Dat ook dit middel gegrond is."

4.4.4. Het weze in eerste instantie herhaald dat de huidige bestreden beslissing niet gepaard ging met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep niet is gericht tegen enig bevel en dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 april 2013 niet door de verzoekende partij werd aangevochten en dus definitief in het rechtsverkeer is. In de mate dat het middel dus gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het onontvankelijk.

4.4.5. In de mate dat het middel is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag - zo heeft de verwerende partij het blijkens haar repliek in de nota begrepen - moet op het volgende worden gewezen:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekster de uitgangspunten in de bestreden beslissing, met name dat geen verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden verleend omdat er een manifest gebrek is aan een vergevorderd kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, zodat verzoekster kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op zich ongemoeid laat.

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij poneert, doch op geen enkele wijze aantoon, dat zij, onder meer om financiële redenen, geen toegang zou kunnen hebben tot de zorgverstrekking in haar land van herkomst. Deze louter beweringen kunnen niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, temeer nu, zoals reeds gesteld, verzoekster het uitgangspunt van de verwerende partij, met name dat niet is voldaan aan artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat zij niet in acuut levensgevaar is, volstrekt

ongemoeid heeft gelaten bij de uiteenzetting van de middelen in het initiële verzoekschrift. Zelfs zo in de synthesememorie wél enige kritiek ter zake is geformuleerd, met name onder het eerste middel, werd dienaangaande reeds vastgesteld dat deze kritiek een uitbreiding inhoudt van het oorspronkelijke middel, hetgeen niet geoorloofd is.

4.4.6. Het derde middel is niet gegrond.

4.5.1. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift stelde de verzoekende partij dat haar kinderen in België leven en zij het recht heeft haar familieleden beschermd te zien. Een terugkeer naar Turkije houdt een schending in van haar recht op een familieleden nu zij geen familie meer heeft daar. Een inreisverbod maakt het ook onmogelijk om de familiebanden te onderhouden.

4.5.2. In de synthesememorie luidt het als volgt:

“- schending art. 8 EVRM:

Tot slot houdt de negatieve beslissing van verweerster, alsook het inreisverbod van 3 jaar een schending in van het recht op eerbieding van het privé- gezins- en familieleden van verzoekster daar zij geen familie meer heeft wonen in Turkije en haar banden met haar dochters, dewelke in België wonen, niet kan onderhouden.

Het inreisverbod dat voor 3 jaar werd opgelegd, houdt in dat concludante aldus gedurende haar laatste levensjaren aan haar lot dient overgelaten te worden en gescheiden te worden van haar familie.

Het is uiteraard niet redelijk te stellen dat de dochters van concludant eenvoudigweg mee met concludante zouden moeten verhuizen naar Turkije. Zij hebben hier een heel leven opgebouwd, hebben een gezin en zouden dan alles achter moeten laten. Dergelijke verwachtingen stroken niet met het artikel 8 EVRM.”

en

“d. Vierde middel: schending van art. 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing tevens een schending van het recht op privéleven, familie- en gezinsleden inhoudt, zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat de kinderen van verzoekster in België leven, en verzoekster met dien verstande het recht heeft om haar recht op familieleden beschermd te zien door bij haar familie te kunnen verblijven.

Dat een terugkeer naar Turkije een schending inhoudt van haar recht op familieleden, daar zij geen familie meer heeft wonen in Turkije en haar banden met haar familieleden niet kan onderhouden.

Dat zoals reeds supra vermeld, niet van de familieleden van concludante die hier een gezinsleden hebben en een sociaal leven hebben opgebouwd, verwacht kan worden dat zij verhuizen naar Turkije.

Dat de beslissing van verweerster een ernstige schending van art. 8 EVRM inhoudt.”

4.5.3. In de mate dat het middel zou zijn gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor al werd vastgesteld, met name dat dit niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep.

4.5.4. In de mate dat het middel is gericht tegen het inreisverbod, kan verwezen naar wat werd gesteld onder punt 4.2.4.

4.5.5. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing geen bevelscomponent in zich draagt, zodat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangebracht.

4.5.6. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS